

Лавка складних речей

КУПИТИ

Стелла має пристрасть до мистецтва та малює дивовижних морських створінь. А ще у неї є вроджена вада руки — вона нагадує «ласту», тож дівчинка завжди ховає її у кишені. Рідні не розуміють її переживань, а в школі Стелла стає жертвою насмішок.

Та одного разу в парку неподалік будинку Стелли з'являється загадкова «лавка складних речей». Вона стає місцем зустрічей з дивними, але напрочуд цікавими людьми: геймером Емілем, який мріє стати розробником, Джеррі з магнітофоном і добіркою глибоких пісень та Аґатіною, яка завжди має сумки, переповнені продуктами.

Зі своїми новими друзями Стелла почувається в безпеці, хоча продовжує приховувати руку. Чи зможе вона бути з ними собою? І чи зрозуміє, що вона є чимось більшим за свою «ласту»?

Розділ перший

Ковдра шарудить об піжаму, і я зосереджуюся. Міцно заплющую очі й починаю рахувати. Замість овець переді мною вистрибує зграйка сріблястих рибок. Я намагаюся розгледіти кожну окремо, але їх забагато, вони плывуть ривками, разом і водночас порізно, і я замислююся, чи існує і чи існувала взагалі коли-небудь така-от можливість: бути одночасно одним і багатьма. Спати мені більше не хочеться.

Перевертаюся на інший бік. Неділя – єдиний день, коли можна поспати, але я все одно прокидаюся рано. Напередодні ввечері лягаю з упевненістю, що вранці прокинуся відпочила, а не розгублена і з головою у хмарах – так завжди кажуть моя мама, сестра, вчителі. Я була б тоді така сама, як інші. Тобто не зовсім така сама, це неможливо... ну, та хоча б подібна, вистачило б і цього. Потім я здогадуюся, що заснути мені не дають, наступаючи на п'яти одна одній, якраз усі ці метушливі думки, зітхаю і перевертаюся на живіт.

Простирадло у мене темно-синє, бавовняне, я на-тягую його собі на обличчя, а тоді знову лягаю на бік, згортаюсь у клубочок – і ось я вже у хатинці з зібганою у складки стелею над головою й обтягнутими фланеллю колінами. Підношу з матраца праву руку.

Великий, вказівний і середній пальці на ній такі самі, як і на будь-якій іншій руці. Безіменний же палець і мізинець зрослися в суцільну грудку шкіри, нервів та сухожиль, і якщо подивитися на них проти світла, то обрисів кісток усередині не видно. Проте там, під сподом, обов'язково мусять бути зачатки того, що мало б вирости у нормальну руку. Функціональну, як кажуть лікарі про всі ідеальні руки на світі. Наскільки мені відомо, в нашій родині з такою вадою не народжувався ніхто. Та десь у моїх генах міститься хибне послання, внаслідок якого й виникла ця прогалина у кодї, що передавалася з покоління в покоління, поки не знайшла собі родючий ґрунт. Зрештою, це навіть не прогалина, інакше за зап'ястям не було б узагалі нічого. Натомість щось за ним таки є, тільки-от воно, те «щось», сильно відрізняється від того, що всі сподіваються там побачити. Я розглядаю її, цю криву ласту, так пильно, що очі в мене мало

рогом не лізуть. З найдовшого боку вона переходить в один-єдиний ніготь – плоский і сплющений, от наче на нього всівся був знічев'я якийсь гладун. Закінчується той трикутник вужчим відростком; можливо, йому бракує справжньої фаланги, але там усе таке переплутане, що сказати напевне складно. На команди він реагує не дуже точно, але хоча б згинається і розгинається. Я вже до цього звикла. Проте люди, здається, не звикнуть ніколи. Тому-то я й намагаюся по змозі ту свою ласту ховати. Разом із нею зникають і всі паскудні, сповнені зневаги обличчя, нагадуючи, що іншою мене роблять не мої перевернуті з ніг на голову міркування і не фантазії, до яких і так нікому нема діла, а ця рука. Завжди ця рука.

Я потираю її під простирадлом, і вона – гладенька, без жодних особливих прикмет – червоніє, спалахує, ніби щока від збентеження. Поволі рухаю нею, наче то – хвіст дельфіна, який вистрибує з води і пірнає знов. А тоді заплющую очі, тамую подих, і ось уже навколо – скати, омари і чорні кущі морських їжаків. Тим часом згряя рибок повертається, обвивається круг мене, наче вугор, і знову розпадається на окремі рибини. Я роззираюся довкола, зависнувши під водою, мов синхронна плавчиня-танцівниця. Вивчаю кольори, поверхні й обриси – рівні й зазубрені, блискучі й схожі на деревину. Можливо, піднявшись нагору, я зумію їх намалювати.

Потім десь біля ніг починається й обгортається довкола грудей знайомий гортанний свист. Я прислухаюся: це мій шлунок. Він хоче їсти. Я відкидаю простирадло і повертаюся у свою кімнату. Крізь віконниці пробивається подекуди тьмяне світло: значить, буде ще один похмурий день.

Сідаю на ліжку. Вдивляюся в шафу, письмовий стіл, комод, які стоять у ряд від вікна. Гойдаю ногами над килимком і нахиляюся. Витягую якомога далі кінчики пальців і нарешті торкаюся ворсинок, які легенько мене лоскочуть. Зросту я не надто високого.

В усьому іншому – цілком пересічна, звичайна, не надто спортивна, але й не надто хирлява. Часом це допомагає залишатися невидимою. Та коли я хочу все ж опинитися на видноті, то ідентифікує мене лише ця-от

кінцівка, нічого примітнішого в мені просто немає. Мудрую так, поки лівою рукою кладу на тумбочку біля ліжка згорнуті в клубок шкарпетки.

Приміряюсь, щоб ускочити в капці, а потім човгаю до джемпера на стільці. Одягаючи його, випадково зачіпаю штори, які зсуваються набік, наче спідниця на великому балу. Вони у нас такі, знаєте, ніби перфоровані в дрібний горошок, то, може, й справді були колись якоюсь святковою спідницею абощо. Мама ж знаходить усе на ятках тут по сусідству, збирає всілякі обрізки та рештки і каже, що дарує їм нове життя.

Рахується, мовляв, не те, що було раніше, — тільки те, що буде далі. Я не певна, що це так працює. Навіть якщо ти була колись весільною сукнею, а стала наволочкою, то все одно, як на мене, шматочок магії свята, надії та довіри залишиться в тобі назавжди.

Поволі прочиняю двері. Ручка на них латунна, а посередині — шибка, яка вібує по всьому периметру, тож я поводжуся з ними обережно, вони тут ще з сімдесятих, і мені не хочеться, щоб вони розбилися через мене. Бетта натомість іншої думки. Коли вона злиться, то гримає тими дверима навмисне... хоче, видно, перевірити, що міцніше — її лють чи скло.

Сьогодні в домі, однак, дуже тихо. У напівтемному коридорі — нікого, лише долинають якісь приглушені відголоски то звідси, то звідти. Я заходжу до туалету й одразу ж пісяю. Вмиваюся, промокаю рушником обличчя. Дивлюся в дзеркало: все як завжди. Тільки гривка не така розкуйовджена, як зазвичай. Буває, я лягаю знову й так і лежу аж до завтра. Думаю, це тому, що мені треба згромадити всі свої сні у кілька годин. Що відбувається вночі, я точно не пам'ятаю, але мені, безумовно, часто сниться, як я лакую собі нігті, і їх десять — десять, а не вісім цілих п'ять десятих. Я знову глипаю на свою ласту і ховаю її в кишеню фланелевої сорочки. Потому прямую на кухню.

Тихенько сідаю на своє місце і чекаю, аж мене помітять. Наша кухня — це така вузька нора, де лише готують і швиденько споживають їжу. Ацетатні скатерки на столі — або у соняхи, або у квадрати; я волюю квадрати, вони нагадують про пікнік. Сьогодні соняхи. Нехай, я не проти: квіти роблять похмурий ранок хоч трохи яскравішим. Бетта, вже одягнена, зітхає і витріщається на голу стіну.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ